Ч. 138. Четвер 4 липня (21 червня) 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостwах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(З Ради державної. — Мадярско-хорватский союз).*

Вчерашне засїдане палати послів розпочало ся о годині 11 мінут 30 перед полуднем. Президент палати др. Вайскірхнер повідомив палату, що президия згідно з ухвалою палати була в суботу у Цісаря на авдиенциї, щоби заявити чувства вірности і льояльности і що одержала від Цісаря подяку. — П. Президент міністрів бар. Бек предложив звіт квотової депутациї. — Краєвий суд карний в Кракові жадає виданя п. Стапиньского за злочин обиди чести. — Зголошено цілий ряд пильних внесень запомогових. — Відтак приступила палата до дальшої дебати над наглими внесенями в справі перенесеня трох урядників. — Забрав слово п. міністер др. Коритовский і в довшій промові відпер закиди роблені правительству з причини того перенесеня і доказав, що то зарядженє було цілком оправдане та що згаданим урядникам не заподіяно ніякої кривди. По тій промові палата великою більшостию відкинула наглячість внесень і ухвалила лише внесене пос. Странского о заведене для урядників службової прагматики. — З черги переведено ще вибори до кількох комісий, а відтак п. Президент міністрів бар. Бек відповів на інтерпеляцию в справі розвязаня російской Думи. При кінци засїданя відчитано ряд інтерпеляций і внесень.

На вчерашнім засїданю угорского сойму прийшло до дуже великих буч, бо президент палати кождому бесїдникови хорватскому відбирав голос вже по кількох хвилях. Член партиї независимости, пос. Фернбах, крикнув до Хорватів: „Свині!", що викликало ще більше роз'ярене по стороні хорватскій. Президент Юст удав ся до лавок Хорватів, аби їх втихомирити. Вкінци засїданє перервано, але мимо того крик тревав дальше. По перерві президент прикликав Фернбаха до порядку. Позаяк і по перерві відбирав президент хорватским бесїдникам голос, хотїли Хорвати викликати над тим дискусию однако президент не допустив до того. Хорвати супротив того зажадали тайного засїданя, на котрім жалували ся на поведене президента. На внесеня партиї независимости засїдане узнано знов явним і ведено дальше дискусию над першим параґрафом зелїзничої праґматики службової.

Вчера по полудни прийшло до значнїйших демонстраций в Загребі. По полудни відбули ся збори студентів, а звідтам студенти в походї удали ся перед мешкане нового бана Ракодцая і там сильно демонстрували. Звідси удали ся на площу сьв. Марка, де рівнож прийшло до крикливих демонстраций против бана. Поліция відперла демонстрантів, котрі відтак пійшли до долїшної части міста і там дальше демонстрували. Тимчасом товпа незвичайно побільшила ся, бо до демонстрантів, котрими спершу були самі студенти прилучили ся люди з усіх суспільних кляс. Товпа демонструвала відтак перед дирекцию зелїзниць, де вибито кілька шиб. Поліция виступила против демонстрантів і добула шабель. Товпа у відповідь обкинула поліцию градом каміня, в наслїдок чого один аґент був тяжко ранений в голову. Вкінци демонстровано ще перед домом бурмістра і перед палатою архієпископа, а то тому, що архієпископ відвідав вчера бана. І тут вибито кілька шиб. Пізним вечером прийшло до кількох демонстраций в кількох місцях. Около години 10 вечером товпа погасила лїхтарні в двох улицях. О годині $10^1/_2$ почало поволи в місті втихомирювати ся.

3)

## Ґубернатор.

З російского — Леонид. Андреєва).

(Дальше).

Хотїв вийти на бальком, але подумав, що не належало звертати на себе уваги. Почав глядїти крізь шиби на площу, на котрій тодї шалїла товпа, падали вистріли і сорок сїм неспокійних людий замінило ся в спокійні трупи, лежачі рядом, нога при нозї, рамя при рамени, як на якімсь войсковім перегляді, видимим з долини.

Тепер спокійно. Під самим вікном стоїть тополя з видертою ликоватою корою, вже прибрана в осїнне листє, а за нею осьвітлена сонцем площа — тиха, сонна. Ніхто майже по ній не їздить, а округлі камінцї лежать на ній рівнісенько як перли; ледве деиеде визирає з під них зелена травка, густїюча в заглубленях і рівцях. Та вилюднена, мовчалива площа представляє ся трохи дивно. Але чи длятого, що глядів крізь мутні і брудні шиби, всьо видає ся єму тепер нудним, бездушним, конаючим в чувстві безмежної і глупої туги? До ночи лишало ся ще досить часу, а всьо — і та тополя обдерта з кори, і ті рівні, округлі камінцї, по котрих ніхто не їздить, здавало ся, благали о скоре прибутє ночи, аби своїм сумерком згасила непотрібне житє.

— Не приїхав?

— Ще нї, ваше превосходительство.

— Як прийде, проси сюди.

Сальон виклеєний був видко за попередного ґубернатора, а може й перед ним ще — так брудні і закурені були дорогі тапети. В зимі, серед численних зібрань, при вечірнім сьвітлї не звертало ся на то всьо уваги, але тепер разило очи своєю блискучою нуждою. Ось якийсь осьвітлений місяцем краєвид італїяньский висить криво, а ніхто на него не звертає уваги. Видає ся, немов би так висїв все і за попередного ґубернатора; може навіть давнїйше. Меблї також дорогі, але висиджені, протерті, окриті верствою пороху, пригадують умеблюванє першого лїпшого числа в готели, котрого господар ражений ударом помер вже давно, а інтереси ведуть неохайні і вічно спорячі між собою спадкоємцї. Не мав нїчого власного! Навіть альбом з фотоґрафіями, також чужий, державний, або може кимсь забутий. Замість лиць приятелів і знакомих визирають з него види міста: семинария і суд окружний, чотирох незвістних урядників, двох сидячих а двох стоячих, понад ними якийсь сповзлий архієрей і... діра на скрізь аж до самої окладинки.

— Яке то препогане! — сказав голосно ґубернатор і кинув з відразою альбомом. Стоячи приглядав ся ще фотоґрафіям, відтак обернувши ся на пятах і потрясаючи еполєтами, став проходжувати ся гнївно певними, войсковими кроками. Так ходять — ґубернатори.

Так імовірно ходив по тім державнім сальонї, попередний ґубернатор — і той, котрий був перед ним, а може і инші незвістні. Прибували Бог знає звідки, ходили певними, войсковими кроками, а над ними висїв криво італїяньский краєвид осьвітлений місяцем. Устроювали вечери, давали навіть балї, а пізнїйше десь зникали. Може також до когось стріляли — щось подібного навіть стало ся за третого перед ним ґубернатора.

По безлюднїй площи перейшов маляр, з ведром і кистию в руцї, цїлий замараний фарбою — по нїм нїхто більше. З обдертої тополї відорвав ся жовтий подіравлений листок і кружляючи на вітрі опустив ся в низ... Нагле закружляли в мозку: маянє білої хустки, вистріли, кров... Память воскрешає прикрі подробиці. Ось приладжує хустку до сиґналу. Вчаснїйше вже виймив єї з кишенї і зімявши в малий клубок, держав на поготівли. Відтак скоро розкрутив і махнув з гори на долину, як би що кидав на землю. В дїйстности кидав кулї. Переступив... переступив якийсь великаньский, невидимий поріг... а зелїзні двері з голосним скрипотом замкнули ся за ним... Уступити вже не можна.

— Ах, то ви, Лев Андреєвич! Остаточно дїждав ся вас.

— Простїть, Петре Ілич, але в тім лихім місточку не можна нїчого дістати.

— Ну, їдемо вже, їдемо! Але послухайте...

Ґубернатор задержав ся трохи і роздразнений почав говорити:

— Длячого в наших урядах такий бруд? Возьміть наприклад нашу канцелярию, або бюро жандармериї, в котрім я колись працював. Що то значить? чи то коршми? чи стайнї? Люди

## Ювілейні збори Руского Товариства педаґоґічного.

В суботу відбули ся загальні збори Руского Товариства педагоґічного, присьвячені сьвяткованю чвертьвікової праці і діяльности сего Товариства.

Ювілейне сьвятковане розпочало ся о 9. годині торжественною службою Божою, котру відслужив в Преображеньскій Церкві голова Товариства Впр. о. крилошанин Іван Чапельский при гармонійнім співі хору міщаньскої Читальні, а відтак почали ся загальні збори у великій салі Народного Дому, заповненій битком членами товариства, між котрими бачили ми богато народних учителів, учительок, професорів середних шкіл, сьвящеників, як і членів з инших станів рускої суспільности і богато відпоручників з краю висланих на збори. Прибули також члени Ради шк. кр.: пралат о. М. Билиньский, Ол. Барвіньский і др. Кирило Студиньский.

Збори відкрив голова товариства вступною промовою, в котрій зазначив, що з маленьких починів повстало Руске Товариство педаґоґічне, щоби пособляти шкільному вихованю й образованю рускої молодіжи, доповняти се, чого она не може винести з публичної школи і надати сему вихованю й образованю національний характер. Але хоч Руске Товариство педаґоґічне сповняло совістно свою важну і трудну задачу, руска суспільність спершу мало цікавила ся й маловажила собі се товариство і не пособляла єму морально і матеріяльно. Однако ревні заходи виділів товариства довели перегодом до розросту Товариства, до засновин филій у важнійших місцевостях краю, до закладин бурс та інститутів, з котрих зпід руки Товариства вийшли вже сотні дівчат і хлопців вихованих в народнім дусі (з дівочих інститутів св. Ольги і св. Софії, з бурси для хлопців та інститута св. Николая), так що они тепер будуть дальше розповсюджувати серед суспільности сего духа. Видавництва товариства „Учитель“, „Дзвінок“ і „Педаґоґічна Бібліотека“ приспорили вже чи мало наукового і виховного корму для учительства і родичів, для малих дітий і шкільної старшої молодіжи, так що й педаґоґічне письменьство творить уже поважну вітку в нашій народній літературі. Виділова школа ім. Шевченка з правом публичности видала вже богато підготовлених добре учениць, а женьска семінария учительска вислала сего року вперше учительскі кандидатки з зложеним іспитом зрілости і на сій основі осягне вже право публичности. Руска суспільність заціказила ся тепер більше сим Товариством, а доказом сего жертви, якими щораз щедрійше она пособляє змаганям Товариства. Вправді товариство розмірно зробило ще не богато, не одно ще остає до роботи, але оглянувши сю чвертьвікову роботу, можна із спокоєм сказати, що при тих скупих засобах, якими орудовало товариство, оно совістно трудило ся і осягнуло наглядні успіхи. На останку висловив голова бажане, щоби руска суспільність громадно горнула ся до сего товариства, а тоді в пятьдесятьліте єго єствованя можна буде повеличати ся громадними успіхами.

Промову голови принято грімкими оплесками. Голова Товариства просив опісля, щоби збори покликали на провідника нарад о. Стефановича, а на єго заступника п. Будиньского, на що збори згодили ся. Відтак проф. Алиськевич представив зборам внесене виділу на іменоване почесними членами Товариства за заслуги положені около Товариства і інститутів з ним злучених: паню Ольгу з Барвіньских Бачиньску, учительку рускої школи вправ і предсідательку Товариства вакац. осель, судового радника п. Алексевича з Угнова, щедрого меценаса і ем. управителя школи і основника та голову копичинецкої филії Садовского. Внесенє одноголосно принято.

Приступлено опісля до розправи над звітом з діяльности виділу і касовим станом Товариства. На внесенє проф. Копача звільнено секретаря і касиера від читаня звіту.

По переведеню обширної дискусиї приступлено задля спізненої пори до вибору голови (вибрано о. Чапельского), а на місце пятьох вильосованих виділових вибрано: дра Кобриньского, дра Загайкевича, проф. Алиськевича, Юліяна Левицкого, Строньского і панну Малицку, а на заступників Герусиньского і панну Бережницку. Опісля замкнено збори о 2.30 по полудни.

---

в чистих мундурах, а довкола них на локоть бруду.

— Гроший нема.

— Дурниця! Викрути!

Ґубернатор широко розвів рукою:

— Куди поглянеш, всюди то само. Атже то аж противне!

— Петре Ілич! Хтож боронить переробити по свойому? Кількож разів говорив я о тім з Мариєю Петрівною, а пані ґубернаторова всьо обчислює...

Вже при виході сказав ґубернатор:

— Не варта!

Урядник зі співчутєм поглянув на єго широкі плечі, грубу шию підпираючу голову і сказав немов би без притиску, а однако печаливо:

— Очевидно. Я стрітив перед хвилею Сандача, каже, що вчера виписано із шпиталя послідного найтяжше раненого. Не було, казали, надії, аби міг подужати. Дивна сила житя в тих людях!

„Сандачем“ в ґубернаторскім родиннім кружку, звали звичайно поліцмайстра задля єго вибалушених, бездушних очий, довгого росту і вузкого, рибячого хребта.

Ґубернатор нічого не відповів.

На улици овіяла єго осінна сьвіжість воздуха і сонішне тепло, немов би одно і друге ділало окремо, сьвіжість окремо і тепло окремо. І небо було миле, глубоке, несподівано і пречудно голубе. Хорошо мусить бути тепер на селі.

Сидів вже в повозі, відсуваючи ся трохи, аби полишити досить місця для урядника, що всідав з лівої сторони, коли коло повоза перейшов якийсь похилений до землі чоловік. Здіймаючи низько капелюх, закрив ліктем лице в такий спосіб, що ґубернатор міг доглянути лише єго кучеряве, біляве волосє, осмалену від сонця шию та замітити, що іде незвичайно осторожно, тихо, як босий; що закрадає ся, горбить ся і корчить ся, а єго плечі — що так скажемо — немов би гляділи назад, поза себе.

— Який немилий і незвичайний чоловік — подумав ґубернатор.

То само подумали два пани, що поспішно всідали перед повозом до фіякра. При згіднім і випливаючім з привички похиленю, заглянули перехожому в очи, нічого підозрілого в них не добачили і пігнали перед ґубернатором. Доброго мали візника; туловище їх повозки колисало ся легко на ґумових колесах, они же немов би для подвоєня скорости їзди, сиділи в поставі трохи наперед похиленій. Вскорі, не хотячи засипувати порохом їдучого за ними ґубернатора, зникли єму з очий.

— Що то за одні? — спитав урядника, що косом на него споглядав.

— Аґенти.

— А то на що? — кинув ся нервово ґубернатор.

— Не знаю — відповів викручуючись Лев Андреєвич. — Імовірно з порученя Сандача.

При скруті на улицю Дворяньску, висунув ся наперед той сам оголений помічник пристава, котрий в возівни сторожи огневої показував ґубернаторови трупи. Блиснув в сонци лякированими чобітьми і витягнений як струна поздоровив ґубернатора, прикладаючи руку до шапки. Колиж переїздили коло поліцийного участка, з отвертої брами вибігли два стражники на конях, що голосно тупотіли копитами по уличнім порсі. Лиця їх виявили безмежну готовість виповненя приказу, а очи встромили в шию ґубернатора. Урядник удавав, що їх не бачить; ґубернатор повів довкола хмарним оком і задумав ся, кладучи на коліна руки, обтиснені білими рукавичками.

Дорога до віллї вела улицею Канатною, положеною на краю міста, де в напів розвалених ліпянках і в двоповерхових з цегли мурованих державних домах гніздили ся з своїми родинами фабричні робітники і всякого рода злидарі. Ґубернатор хотів конечно уклонити ся кому небудь вічливо, але улиця була пуста як в ночи. Навіть забавляючих ся дітий не було видко на ній. Якийсь хлопчина повис на хвилю на паркані, посеред листя червоної рябини, але скоро зсунув ся на землю, за паркан, причаївши ся імовірно відтак при якійсь широкій щелині. В літі, на Канатній улици можна було досить часто стрітити кури і товсті підпасені поросята, привязані до кілків, однако тепер не було їх цілком. Видко тритиждневий голод всьо забрав.

На око нічого не пригадувало памятної стрічи поліциї з робітниками, але в тій пустій улици, рівнодушній на переїзд ґубернатора, зібрала ся якась тяжка задума, примушуюча спустити в землю очи, а прозрачний воздух немов би був пересичений запахом кадила.

— Послухайте! — крикнув ґубернатор, хапаючи урядника за коліно. — Атже той чоловік...

— Який чоловік? (Дальше буде).

---

# Новинки.

Львів, дня 3-го липня 1907.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів позволила на взаїмну заміну службових місць почтовому офіциялови Здисл. Ґродецкому у Львові і старшому офіциялови почтовому Як. Шмідтови в Перемишли.

— **Нова льокальна зелізниця.** Міністерство зелізниць позволило повітовому маршалкови і властителеви більшої посілости Ів. Гноїньскому в Чесанові на розпочате технічних робіт передвступних для будови зелізниці зі стациї Любачева при шляху зелізничім Ярослав-Сокаль до Чесанова.

— **Ветеринарийна рада.** Прибічна рада для справ ветеринарийних мала вчера засідане, на котрім п. мін. рільництва ґр. Аверсперґ виголосив промову і зазначив, що правительство працює над законом що-до ревізиї загальних приписів ветеринарийних, а також оглядання худоби і мяса та що вже незабаром предложить раді відповідні внесеня.

— **Вписи в ц. к. женьскій учительскій семинариї** у Львові відбудуть ся сего року — по мисли міністерского розпорядженя — вже перед вакациями, в дни 6-го липня від год. 9—12 рано і від 3—5 по полудни. При вписах жадає ся: метрику хрещеня з укінченим 15 роком житя, сьвідоцтво шкільне і лікарске, а від тих, що послідний рік учили ся приватно, сьвідоцтво моральности. Зараз по вписах послідує вступний іспит і принятє учениць. З огляду, що і в слідуючім році шкільнім отворить ся на I. році паралельна кляса, буде приняте більше число учениць. Інтересовані повинні конечно зголосити ся в термінї передвакацийнім, бо по принятю повного числа учениць відпадуть вписи по вакациях.

— **Конкурс.** Виділ кружка жіночого филії руского товариства педаґоґічного в Тернополи оголошує отсим конкурс на 10 місць для учениць які могли би мати відповідне приміщене в „Бурсі для дівчат в Тернополи“, вістаючій під зарядом сего товариства. Місячна оплата виносить 30 К, прочі услівя як звичайно по бурсах. Подання о

принятє вносити належить до 15 липня на адресу: Мария Солтис, Тернопіль, ул. Сенкевича ч. 25.

— **Виділ тов. сьв. о. Николая** для запомоги убогих учеників ц. к. ґімназиї Франц Йосифа в Тернополи повідомляє ВП. Родичів учеників, які потребували би помочи в науці в часї ферий шкільних, що може їм поручити спосібних і совістних інструкторів, учеників тернопільскої ґімназиї. Зголошеня приймає сьвящ. о. І. Сатурский, або п. І. Брикович, учит. ґім. в Тернополи.

— **„Львівский Боян“** уладжує дня 5 липня в салї „Народного Дому“ інструментально-вокальний концерт з широкою проґрамою. Реченець (5 липня) вибрано в тій цїли, щоби дати змогу провінціональній нашій публицї налюбувати ся рідною піснею, розвоєм товариства, артистичною знаменитою грою п-нї Щедрович-Ганкевичевої і успіхом елєвів „Висшого музичного інститута“. В проґраму входять: Моцарта концерт d-moll на два фортепяни, відограють учениці „Вис. муз. інститута“ п-ни Олена Яцишинівна і Софія Левицка; Людкевича „Вечер в хатї“, твір, нагороджений першою премією „Льв. Бояна“ (хор мішаний); Saint-Saens-a третий концерт, відограє панї Щедрович-Ганкевичева, первостепенна віолїністка, учениця Авера в петербурґскій консерваториї і знаменитого Шевчика, професора праскої консерваториї. Панї Щедрович-Ганкевичева відограє в II. части концерту польонес Венявского. Член „Льв. Бояна“, п-нї Рожанковска відсьпіває сольові піснї Лисенка: „Тебе, моя любко єдина“, Млинарского „Колисаночку“ і Людкевича „Там далеко на Підгірю“. Мужеский хор „Бояна“ виведе Колесси: „Було колись“ і Воробкевич-Вахнянина „Ой по горі ромен цвите“. Пп. М. Волошин (тенор) і Берест (барітон) відсьпівають чарівні дуети Мендельсона „Осїнь“ і „Житнє поле“. Піснї ті підходять дуже під нуту наших народних мельодий. На закінченє відсьпіває мішаний хор товариства ще Вязанку з наших народних пісень укладу Н. Вахнянина. З уваги, що виділ „Львівского Бояна“ частину доходу з концерту призначує на будову бурси нашого педаґоґічного товариства, надїємо ся, що саля „Народного Дому“ буде битком набита гостями та що дехто схоче і окремим датком причинити ся на скоре здвигненє приюту для нашої молодежи. Вчаснїйше можна набувати білєти по цїнї від 2 корон до 40 сот. в книгарнї „Наукового тов. ім. Шевченка“ (ул. Театральна).

— **З перемиської епархії.** В пропозицию приняті: а) Прилбичі: Ник. Осьміловский, Ал. Струсевич, Волод. Венгринович (старший), Брон. Гоцкий, Юл. Яремкевич, Теодор Крушиньский, Вас. Мацюрак, Ем. Крайчик, Алексей Гоцкий, Гр. Максимович, Мих. Тесля; б) на Добру: Лев Воляньский, І. Грицикевич, Волод. Насальский, Дим. Ухнят, І. Сорокевич, Вас. Курило, Дион. Мирович, І. Прокоп, Ник. Добряньский, Евст. Кушнір, Ром. Копистяньский; в) на Полонну: Волод. Венгринович, Ник. Бурмич, І. Городецкий, Волод. Заяць, Богд. Поляньский; г) на Звиняч гор.: Ігн. Ших; д) на Гусаків: Йос. Пелех, Мик. Лазоришак, Волод. Венгринович, Брон. Ґоцкий, І. Прокоп, Евдок. Васильчак, Ст. Кмицикевич, Теод. Крушиньский, Волод. Утриско, Орест Гнатишак; е) на Медику: Теод. Савула, Вас. Адриянович, І. Сорокевич, Іван Костек, Ігн. Калужняцкий, Гр. Калимон, Мир. Лазаришак, Дион. Мигович, Петро Кузик, Брон. Гоцкий, Петро Мекелита, Андрей Бенїн, Алекс. Говда, Мих. Наклович; ж) на Роґізно: Лев Воляньский, Алекс. Струсевич, Волод. Калужняцкий, Волод. Насальский, Вас. Курило, Григ. Калимон, Волод. Венгринович, Юл. Яремкевич, Теодор Крушиньский, Мих. Телеп, Мих. Демцьо, Вал. Ольшанський, Он. Саламон, Мих. Дацько; з) на Поздяч: Вас. Адриянович, Ал. Стецишин, Гр. Макар, Ал. Струсевич, І. Сорокевич, Волод. Калужняцкий, Ігн. Калужняцкий, Гр. Калимон, Бр. Гоцкий, Петро Кузик, Йос. Преторюс, Петро Мекелита, Теод. Крушиньский, Анат. Хиляк, Мих. Наклович; і) на Реклинець: Волод. Калужняцкий, І. Пастернак, Волод. Насальский, Лев. Пясецкий, Юл. Дуцько, Теод. Крушиньский, Дим. Лах, Мар. Миколайчук, Конст. Миколаєвич, Ів. Карпович, І. Бирка, Д. Городиский, Йос. Чехович; к) на Поріче Грунт.: Юл. Легуцкий. — Презенти дістали оо.: Петро Дуркот на Кунин і Волод. Гойди на Девятер. — Тит. радниками еписк. конзисториї іменовані оо.: Олимп Поляньский в Юрівцях, Ем. Константинович в Сяноцї і Андрей Пухир в Карликові. — Крил. відзнаки дістали оо.: Петро Дуркот в Яблонцї польскій, Ант. Менциньский в Новосельцях-Гнївош і Дм. Куцериб в Синяві.

— **Пропала без вісти.** П. Лев Дорнберґер, замешкалий при ул. Паньскій ч. 21 у Львові, доніс львівскій поліциї, що єго служниця Анна Кобасюкова вийшовши в недїлю по полудни з чотиромісячною єго дочкою на прохід, пропала від того часу без слїду.

— **Кровава бійка** вела ся в понедїлок по полудни в коршмі за Зеленою рогачкою у Львові. Кількох драбів напало іменно на прибувшого там зарібника Войт. Скарбка і завдало єму кілька ран, між иншими одну дуже тяжку в голову. Раненого заосмотрило поготівлє стациї ратункової і відставило єго відтак до шпитали.

— **Напад.** На Замарстинівскій улици у Львові напало оногдашної ночи кількох драбів на п. Юл. Сливу, почтового асистента, повертаючого зі служби до дому, при чім один з напастників стрілив до него з пістолета і зранив єго шротом в лице і в руку. Напастники утїкли. Раненого, котрий повернув до міста, осмотрило поготівлє ратункового товариства.

## Телеґрами.

**Відень** 3 липня. Цїсар виїхав нинї о 7 годинї рано на двомісячний лїтний побуть до Ішлю.

**Відень** 3 липня. В палатї послів появив ся нинї пос. Ант. Маслянка і зложив посольский обіт. Між внесенями єсть внесенє послів Олесницкого і Куриловича в справі зміни деяких параґрафів загального закона о книгах ґрунтових. Інтерпеляциї зголосили пп. Пастор, Батталїя і тов. до міністра скарбу в справі продукциї і виробу соли в Галичинї. — Палата приступила до дискусиї над пильними внесенями пп. Гудеца, Лїбермана, Окуневского, Штанда і тов. о мнимих надужитях виборчих в Галичинї. Перший промавляв пос. Гудец.

**Петербург** 3 липня. Цар удїлив свого призволеня на утворенє окремої академії для ґенерального штабу маринарки. В р. 1908 буде утворена академія для 35 учеників.

**Петербург** 3 липня. В сторонництві социяльно-революцийнім панує розлад. Сими днями мають відбути ся збори того сторонництва на фінляндскій земли, аби нарадити ся над виборчою аґітациєю.

**Петербург** 3 липня. Міністер заграничних справ Ізвольский відвідає лїтом Відень, Льондон і Париж. Дипльоматичні круги привязують до тої подорожи велике значінє.

**Севастополь** 3 липня. Вчера поліция при помочи войска окружила цїлу дїльницю міста, перешукала всї доми і перевела богато арештовань.

**Монпелїє** 3 липня. Палата радна відкинула просьбу Ферруля, Альберта і членів комітету в Артелїєр о тимчасове випущенє їх на волю.

**Варшава** 3 липня. Оногди вечером о годинї 11, коли прибув поїзд особовий на пристанок Утрата, вискочило з поїзду 6 незвістних мужчин з криком і по короткій сварни одного з них 6 вистрілами з револьверів положено трупом. Був то мужчина около 26-лїтний. Не найдено при нім ніяких доказів. Імовірно убито єго в наслїдок партийного засуду.

**Берлин** 3 липня. Американьскі часописи доносять з Вашинґтону, що 16 воєнних кораблів має бути перевезених з Океану Атлянтийкого на Тихий. Часописи заявляють, що то буде переведенєм вже давного наміру, відложеного однако в часї шкільного спору в Калїфорниї, аби не дразнити Японії.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 липня с. р. запроваджує ся карти доповняючі до річних карт, виданих для головного шляху зелїзниції північної уповажняючі за доплатою 250 корон за І. клясу, 150 корон за II. клясу і 100 корон за III. клясу також другу особу (принципала або помічника) до вільної їзди на шляхах ц. к. зелїзниці північної в часї від 1 липня до кінця грудня 1907.

Карти доповняючі важні суть тілько за рівночасним оказанєм дотичної карти річної а подорожні придибані в поїздї без річної карти тілько із картою доповняючою будуть уважані як їдучі без білєту.

Рівночасно запроваджує ся на час від 1 липня до 31 грудня с. р. леґітимациї доповняючі, котрі за додатковою оплатою 70 корон за І. клясу, 50 корон за II. клясу і 30 корон за III. клясу уповажняють до їзди за половину звичайної цїни на шляхах ц. к. зелїзниції північної. — Сї доповняючі леґітимациї мають стійність тілько при оказаню дотичної леґітимациї набутої до їзди за половину цїни на шляхах ц. к. зелїзниць державних.

Доповняючі леґітимациї видає бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних у Львові, ул. Красїцких ч. 5.

— Дня 16 червня с. р. отворено на шляху Пільзньо-Духцов перестанок Цейковіце для руху особового і пакункового. Білєти їзди видає ся на перестанки, а оплата за пакунки в поїздї.

— На час від 1. мая до 30. вересня с. р буде отворений перестанок Сатендорф на шляху Амштеттен-Понтафель, також для посилок поспішних, а перестанок Анненгайм на тім самім шляху також для пакунків.

— **Цїна збіжа у Львові дня 2 липня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — **Пшениця** 9·40 до 9·60; **жито** 8·30 до 8·50; **овес** 9·— до 9·50; **ячмінь пашний** —·— до —·—; **ячмінь броварний** 9·— до 9·50; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —·— до —·—; **горох до варення** 11·50 до 12·—; **вика** 0·— до 0·—; **біб** 0·— до 0·—; **гречка** —·— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** —·— до —·—; **конюшина біла** —·— до —·—; **конюшина шведска** —·— до —·—; **тимотка** —·— до —·—.

## НАДІСЛАНЕ.



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).